

[Inger Stilling Pedersen]

under de kommende forhandlinger på sundhedsområdet og det meget omdiskuterede hjemmehjælpsområde er med til at få udformet de regler, som skal gælde fremover.

Der er talt så meget om, at der skulle være sure Socialdemokrater. Det synes jeg nu ikke. De Socialdemokrater, jeg har talt med også om disse problemer, viser noget helt andet, nemlig at der er gode muligheder for at få lavet noget. Jeg tror, man i dag har talt utrolig meget forbi hinanden. Man har talt om forskellige ting, og derfor har man været uenig på dette punkt.

Jeg tror netop, der er et flertal for at sikre, at alle kronisk syge og meget syge får gratis hjemmehjælp, og jeg kan også fortælle, at det får man også mange steder i dag. Jeg kan da kun opfordre kommunerne, der har planlagt en hel masse ting, at man også sørger for at komme i gang med disse punkter. Det er ganske urimeligt, at mennesker, der ligger hjemme og skulle have været på hospital eller plejehjem, ikke får den hjælp, når det nu kan lade sig gøre at give den. Det behøver man altså ikke at vente så forfærdelig meget på.

Jeg håber også, at vi sammen kan finde ud af at skabe nogle gode regler. Det gælder også med hensyn til de kronisk syge og medicin. Der er nogle problemer her, som vi sikkert alle er enige om er urimelige. Vi diskuterede gratis insulin forleden dag, men der er også andre ting, som vi må tage op for at vurdere, om det ikke er lige så rimeligt, at vi gør noget her.

Det er Kristeligt Folkeparti parat til at gå ind i. Vi skal ikke stå her og skælde hinanden ud for, hvad man nu er med eller ikke med i, men sørg for, at de penge, vi har til rådighed i de kommende år, bruges rigtigt.

Når det gælder sundhedsområdet, er der noget andet, der er vigtigt, og det er, at vi lærer at forstå, at kommuner, amter og stat er en enhed. Vi kommer på besøg på hospitaler og får at vide, at man har for millioner og atter millioner af kroner dyrt materiel stående, der næsten ikke bliver brugt.

Jeg sagde til et amt forleden dag: I må finde ud af at samarbejde i amterne, ellers bliver Folketinget nødt til at fortælle, hvordan det kan gøres. Man kan ikke i alle amter have operationer, som der ikke er så mange af. Det må være sådan, at mennesker, uanset hvor de bor i landet, ikke forhindres i noget på grund af nogle grænser. Og sådan kunne vi blive ved; vi må gøre noget.

Det, Kristeligt Folkeparti har savnet på sundhedsområdet, er sammenhæng. Hvis man vil spare på hospitalssektoren, må man også regne med forøgede udgifter i den kommune, der skal overtage plejen.

For Kristeligt Folkeparti er det også væsentligt, at pengene fremover kommer til at følge den enkelte borger. Man har i mange år prioriteret hospitaler, plejehjem og institutioner, men hvis man lader mennesker selv passe deres syge og handicappede, får de faktisk kun udgifter ud af det, og det kan vi ikke være bekendt.

Jeg har oplevet, at nogen ringede til mig og grædefærdig sagde: Jeg har ikke råd til at være hjemme nu, for jeg er gået på efterløn, og min mand er handicappet, og nu skal der meget dyr medicin til. Jeg er faktisk nødt til at lade ham komme på plejehjem, skønt jeg meget gerne selv vil passe ham. Dertil måtte jeg sige: Jamen så kan du bare lade dig skille, for så er det i orden alt det dér. Det er urimeligt. Alle partier i Folketinget må kunne sikre, at vore virkelig syge og handicappede får den hjælp, der er nødvendig, uafhængig af ægtfælleindtægt eller andet.

Vi bliver nødt til i de kommende år at satse på, hvordan vi kan spare. Vi kan ikke blive ved med at skære ned og skære ned. Derfor bliver forebyggelse noget af det vigtigste. Vi må sige, at det på mange måder er langt billigere for samfundet, hvis man opprioriterer det private.

Der var nogle, der syntes, at det, Kristeligt Folkeparti fik i går, var småting. Nej, det var ikke småting for de mennesker, der modtog det, for de organisationer, der kæmper for at hjælpe de mennesker, der er i nød bl.a. på grund af alkoholmisbrug; for dem er de beløb store ting. Og vi ved, at netop denne lille investering måske betyder store besparelser på det store samfundsbudget.

Jeg håber, at vi i det kommende år, hvor vi skal diskutere sammenhæng bl.a. i sundhedssektoren, må se det som det overordnede mål, hvordan vi bedst hjælper det enkelte menneske og får mest ud af vore investeringer.

Ingerlise Koefoed (SF):

Bag ved Christiansborgs mure og i finansministerens og regeringens bevidsthed huserer der et abstrakt begreb, som hedder den offentlige sektor. Det er sådan en størrelse, som gennemgående er i vejen. Den er for stor, den er for